

i det mindste skal have Ret til at have en anden Mening end Flertallets, naar man i Virkeligheden har den.

Den ærede Ordfører sagde i Tordags — og han citerede det selv i Gaar, da han havde Ordet, i det mindste til Dels — at intet andet Forslag end det, der nu ligger paa Tingets Bord, er det for Tiden muligt at gennemføre i Rigsdagen. Jeg tillod mig allerede den Gang at anholde den ærede Ordfører for denne Udtalelse. Jeg havde den Gang ikke Rigsdagstidenden for mig og var ikke vis paa, hvorledes Ordene vare faldne. Men nu have vi jo faaet den og kunne jo se det. Her er altsaa den egentlige Uoverensstemmelse, det, hvorpaa Kontrolvejen mellem den ærede Ordfører og mig kommer til at hvile. Den ærede Ordfører er endnu inden 2den Behandling er sluttet, og endnu, inden Udvalget har ophørt at arbejde, fuldstændig paa det rene med, at det Forslag, som Flertallet har sluttet sig om, er det eneste, som det er muligt i Øjeblikket at gennemføre i det danske Folketing. Hvorfor er dette det eneste mulige? Det er det ganske simpelt af den Grund, at Flertallet ikke vil gennemføre noget andet. Thi det turde dog være absolut indlysende, at dersom Flertallet i denne Sal og Flertallet i det andet Ting vil gennemføre noget andet, ere de ogsaa i Stand til at gøre det. Mindretallet er fuldstændig ude af Stand til at hindre dem i at gennemføre et andet Forslag, dersom de have Lykt til at gøre det. Det turde dog være en Selvfølge. Men ikke desto mindre siger den ærede Ordfører, at dette Forslag er det eneste mulige. Saa er det, jeg siger til ham: Hvor bliver saa Folketingets Indflydelse af, og hvad Betydning have saa alle de Forhandlinger, vi føre her ved 2den Behandling og eventuelt ved 3dje Behandling? Hvad betyder da Forhandlingen i Landstinget og eventuelt i Fællesudvalget? Og hvad skal endelig den Regering gøre, som for en Tid tilbage erklærede, at den stod paa Forligets Grund og var villig til at nægle i Uoverensstemmelser mellem Tingene? Arbejdet er færdigt, forinden Udvalgsbehandlingerne endnu ere sluttede. Det foreligger paa Tingets Bord i den Skikkelse, hvori det er muligt at faa det vedtaget i Rigsdagen. Hvortil saa mere Forhandling? Hvortil saa mere Snat? Men det er jo dog det, man bestandig har sagt var vor Ulykke, at enkelte Mænd uden for Udvalget bag Tingets Ryg afgjorde Sagerne og gav dem den Skikkelse, hvori det var muligt at gennemføre dem. Alt andet vilde man ikke høre noget som helst om, Forslagene vare færdige, endnu længe

for Tingene vare færdige med dem. Det er altsaa det, der fortsættes endnu efter den 12te April, da Forliget blev sluttet, og da man paastod, at man gik ind i en ny Tid, en ny Æra, hvor Folketinget skulde have en ganske anden Indflydelse paa Sagernes Gang og Sagernes Behandling, end det havde haft under Provisorietiden, og at der var den Forskel paa den Regering, vi nu havde faaet, og det tidligere provisoriske Regimente, at den vilde være villig til at nægle, naar der var Uoverensstemmelser mellem Tingene. Det kan dog ikke med Rette paastaas, at naar Sagen foreligger saaledes, som den ærede Ordfører selv har sagt, at den foreligger, er dette det eneste mulige, der kan gennemføres, og at det allerede er færdigt nu, inden 2den Behandling er sluttet, medmindre man da vil indrømme, at al Forhandling er unyttig, og at Tilstanden er den samme, som den har været under den tidligere Regering. Saa sagde den ærede Ordfører om os, at vi intet vilde, vi vilde helst standse dette Forslag, søge at forhindre dets Vedtagelse ved ørkesløse Forhandlinger. Jeg har ikke bidraget mit til ørkesløse Forhandlinger, og endnu tørde dog vel denne Sag ikke være trukken saadan i Langdrag, især naar man ser paa den Vigtighed, den har for Landets Borgere i politisk Henseende, at man med Rette kan sige, at der er gjort Forsøg paa at hindre dens Fremme. Vi vilde ikke for Alvor noget andet, sige de. Jeg vil dertil sige, at vi have dog erklæret os villige til at gaa med til en fuldstændig Opfyldelse af Grundlovens Bud. Skulde det da virkelig ikke kunne tænkes, at det var muligt at gennemføre noget andet, dersom det ærede Flertal da ikke er lige saa uenigt, som man paastaar, at Mindretallet er? Det maa jo for Resten netop være det ærede Flertals Skavank, at de ikke have kunnet enes om noget andet end det, som ligger her paa Tingets Bord som Flertallets Forslag. Vi have jo dog noget andet, som man kunde have enedes om, dersom man i Virkeligheden vilde. Der er ærede Medlemmer af Flertallet, som have paastaet, at de ønske noget mere for Kjøbenhavn og Byerne. Men hvorfor kommer man da ikke med noget, som ligger Grundloven nærmere end dette Forslag? Det taler den ærede Ordfører for Flertallet ikke om. Han bebrejder Mindretallet dets Uenighed, dets Splidagtighed, dets Mangel paa Standpunkt, men han taler ikke et Ord om, at det ærede Flertal ikke har kunnet enes om noget som helst andet end netop dette, som her ligger paa Tingets Bord, og det skönt der er mange af dem, der ønske, at man skulde kunne enes om no-